

"יש וגם צלם עתונות ציני נדהם, וכמעט שוכח לצלם. מקרה כזה קרה לי בהגיע ספינת העולים "גאולה" לחיפה". אומר הגנס קאופמן.
 "שורת חיילים עמדה לאורך המזח, לבל ינסה מישהו לברוח. על הסיפון הצטופפו העולים. לפתע הופיע איש נושא חבילה לבנה. באיטיות צעד קדימה, כשחבריו ה"בלתי-ליגליים" מפנים דרך בפניו. הוא הגיע למעקה, ובכבוד פתח את החבילה הלבנה. בתוכה — יותר לבן מהחבילה עצמה — תינוק מת.
 הוא הרים את הגויה הקטנה ובקול חנוק צעק: "אתם הרגתם את בני". מישהו אמר: "זה מהפצ" צות המדמיעות". החיילים לא התערבו. האב פנה עורף, ובאותה איטיות חזר לבטן האניה, כשחבריו ה"בלתי-ליגליים" מפנים דרך לפניו".

ארנולד בר יצא לראש הניקרה, כשחזרו השבויים מהלבנון. חמשת הבחורים התקדמו, כשחבילותיהם בידיהם. למטה הת- פורר הכתם הגדול — קרובי החוזרים, שלא הורשו לעלות עד לנקודת הגבול — לים של אנשים, שהתקדם בריצה לקראתנו.
 היא באה יותר מאוחר, כי לא רצה עם השאר. "מה זה סביב צוארך? נפצעת?" והדמעות זלגו חרש. "אך אני לא יכולתי יותר לכחון את מצלמתי", אמר ארנולד.

"המקרה אירע בנגב. צבא ההגנה לישראל, לאחר קרבות קשים, התקדם בכבשו כפר אחרי כפר, ובכל מקום מצא בתים עזובים. הערבים כבר הספיקו לברוח. על אחד הכישים פגשונו את השלישיה שבתמונה. האיש המוטל על האדמה נפל בעת הבריחה ונפח את נשמתו. אשתו וקרוב אחד נשארו ליד הגויה.
 בפני המחזה הטראגי הזה נודעתי: הערבי והערביה, שעל פניהם פחד מפני החיילים הישראליים, מסרבים לעזוב את האיש גם אחרי מותו", אמר אהרון אילני.

"לפי דעתי, מכמלת תמונה זו את התקופה השחורה ביותר בתולדות ישראל", סבור הצלם רולף קלר, "צלתי אותה בחיפה, כאשר הובאה האניה "ליצאת אירופה" 1945" ע"י האנגלים. לטע העובות מצפיליה לאניה בריטית, שתסיעם למחנות ההסגר בקפריסין.
 שלושת המאושרים, השוכבים על אלונקות, הם אשה חולה ושני פצועים, שמצבם הקשה לא הרשה טיטול גוסף באניה עד קפריסין. הם הורשו להשאר בארץ. בתקופה הזו, יכלו יהודים להכנס לארץ ולהשאר בה, רק אם היו מתים למחצה, והשלושה האלה עמדו, למעשה, בפני שני שערים: השער למולדת חדשה, או לעולם הבא".

"לאלה שאינם נמצאים בבית המשפט, פסק-דין מוות הוא דבר מופשט, שקוראים עליו בעתונים, ורק תמונה ממחישה את הדבר בעיני הקהל.
 "אך תמונה זו", אומר מקסים סלומון, "אינה מעוררת בזכרוני תמונה עתונאית מוצלחת בלבד — אני שומע את הבכי המר של יעקובוביץ וקישקוש אויקי הפלדה — צעד ראשון לקץ חי אדם".

עתה מומינה המערכת את הקוראים להחליט, מהי התמונה המוצעת ביותר מתוך ה-9. הצלם שיזכה בהתחרות זו, יקבל מטעם המערכת פרס בסך 25 ל"י, ואלה מבין הקוראים שיבחרו בצלם המנצח, יזכו חמשה, על פי הגורל, לצילום-פורטרט חינם מידי הצלם שהם בחרו.
 את התשובות, בצירוף התלוש המתפרסם בפניה התחרונה הימנית בעמוד זה, יש לשלוח עד ה-15 לינואר למזכירות התחרות לפי הכתובת: ת. ד. 2812, ת"א.
 נא לרשום על המעטפה "תחרות הצילומים" ולא לשים בה כל חומר אחר.

כרה, שכבר בנה, ושאר מת הלוחמים טפידים, ללא

ליזמר שמואל בל יותר מאשר ת ייה, שמתו לים דיברו